

Poetul și bogatul

Alecu Donici

Un sărăiman poet odat-au reclamat
Asupra unui om prostuț, dar prea bogat;
Iar jaloba-i era în chipul următor:

- Tu, al Olimpului atotstăpănitor,
Și preste zei mai mare zeu,
O, Joe preaslăvite!
Ascultă glasul meu,

Ia sama la a mea smerită rugămintă:
Cu ce ți-am greșit eu,
De mă găsesc atât
De soartă prigonit,
Încât nu am nici casă,
Nici lingură, nici masă.
Și singura-mi avere
E numai în părere;

Când dimpotrivă, văd, cu toată-a lui prostie,
Bogatul în trufie,
De-a lui închinători fățarnici ocolit
Și pentru interes adesea măgulit,
În desfătare el se află tot voios,

Gras, gros și sănătos;
Iar eu, ca vai de mine,

Sorb inspirație și-o mistuiesc cu rime
Prin care, cum au zis un frate-n poezie,
Nu poți scăpa măcar de-o mică datorie.

- Destul! Am înțeleș,

Lui Joe au răspuns,
De jaloba-i pătruns.

Dar cum nu jedeci tu, că singur ți-ai ales
Din bunurile lumii
Al slavei falnic nume,

Și scrierile tale în veacuri viitoare
Vor fi nemuritoare;
Iar desfătarea lui e numai pe viață.

Și când el ar avea o minte mai isteță,

Atuncea ar cunoaște

Și-ar plânge mai amar a sa nimicnicie;

Fiindcă cel ce naște

Plăcuta poezie

E mult mai însemnat

Decât un nătărău bogat.